

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 24.5.2005
KOM(2005) 203 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET, EUROPA-PARLAMENTET,
DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG REGIONSUDVALGET**

**om nyvurdering af forsyningspligtens omfang i medfør af artikel 15 i direktiv
2002/22/EF**

[SEC(2005) 660]

DA

DA

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET, EUROPA-PARLAMENTET,
DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG REGIONSUDVALGET**

**om nyvurdering af forsyningspligtens omfang i medfør af artikel 15 i direktiv
2002/22/EF**

(EØS-relevant tekst)

1. MEDDELELSENS FORMÅL

Denne meddelelse tjener to formål. For det første skal den i overensstemmelse med artikel 15 i forsyningspligtdirektivet¹ klarlægge, om det er påkrævet at ændre eller omdefinere forsyningspligtens omfang på grund af den samfundsmæssige, økonomiske og teknologiske udvikling, især den større mobilitet og transmissionshastighed. I det tilhørende arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene (SEC(2005) 660) er der baggrundsanalyser og -information, herunder nyttige links.

For det andet benyttes meddelelsen til at indlede en bredere debat om forsyningspligt-politikken, især eftersom der i 2006 skal foretages en samlet vurdering af EU-regelpakken om elektronisk kommunikation, hvor også forsyningspligtdirektivet bliver revurderet i sin helhed.

Kommissionen ser frem til at modtage bemærkninger til de konklusioner og de overvejelser på længere sigt, som er præsenteret i denne meddelelse og i arbejdsdokumentet; de kan læses på internettet på følgende adresser:

<http://europa.eu.int/yourvoice> og
http://europa.eu.int/information_society/topics/ecom/index_en.htm

Bemærkninger sendes til info-b1@cec.eu.int inden den 30.06.2005.

På et senere tidspunkt udsender Kommissionen en ny meddelelse med resultaterne af den offentlige høring og Kommissionens endelige vurdering og standpunkt.

2. INDLEDNING

At styrke det indre marked for informationstjenester og fremme innovation på dette område og at stimulere et videnssamfund for alle er hovedelementerne i Kommissionens nye i2010-initiativ. Det kommer til at indtage en vigtig plads i den genoplivede Lissabon-strategi², som har to hovedtemaer - større og mere varig vækst og flere og bedre arbejdspladser. Forsyningspligtgydelser indgår også i tiltaget, da de er med til at styrke sammenhængskraften i samfundet og øge den økonomiske aktivitet³.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

² "Vækst og beskæftigelse: en fælles opgave — Et nyt afsæt for Lissabon-strategien", KOM(2005) 24.

³ Se også Kommissionens hvidbog om forsyningspligtgydelser, KOM(2004) 374.

Til virkeliggørelse af et vidensamfund for alle rummer politikken for elektronisk kommunikation et vigtigt værktøj, nemlig skabelse af konkurrencemarkeder, dog med det sikkerhedsnet, der hedder forsyningspligt. Det er til gavn for dem, som på grund af deres begrænsede finansielle ressourcer eller afsides beliggenhed ikke har adgang til de grundlæggende tjenester, som langt størsteparten af befolkningen allerede har adgang til og anvender, og som anses for afgørende for deltagelse i samfundslivet.

Forsyningspligtdirektivet fastsætter grundprincipperne for forsyningspligt, men også specifikke bruger- og forbrugerrettigheder og virksomhedernes tilsvarende forpligtelser. I direktivet defineres forsyningspligt som "*det minimum af tjenester af en bestemt kvalitet, som alle slutbrugere under hensyn til [...] nationale forhold har adgang til til rimelige priser, uden at det medfører konkurrenceforvridning*" (artikel 1, stk. 2).

I dag dækker forsyningspligten bl.a. følgende:

Tilslutning til det offentlige telefonnet på et fast sted

"[...] Alle rimelige anmodninger om tilslutning til det offentlige telefonnet på et fast sted og om adgang til offentligt tilgængelige telefonitjenester på et fast sted [skal] efterkommes af mindst én virksomhed." (artikel 4, stk. 1).

Nettilslutningen er begrænset til en enkelt smalbåndstilslutning på slutbrugerens hovedopholdssted/bopæl. Der er ingen krav til nogen bestemt data- eller bithastighed, men tilslutningen skal kunne "*give funktionel adgang til internettet, under hensyn til den fremherskende teknologi, der bruges af de fleste abonnenter, samt hvad der er teknologisk muligt*" (artikel 4, stk. 2). Princippet om teknologineutralitet giver leverandører af forsyningspligtgydelser mulighed for at benytte en hvilken som helst teknologi, trådbaseret eller trådløs, som denne tjeneste kan leveres med på et fast sted (betragtning 8).

Adgang til offentligt tilgængelige telefonitjenester

Ifølge artikel 4, stk. 2, skal slutbrugerne have mulighed for at foretage og modtage lokale, nationale og internationale telefonopkald, telefaxopkald og dataoverførsler.

Desuden har direktivet en række tjenester med, som er tæt knyttet til basistelefoni, da de er nødvendige for, at brugerne kan udnytte de offentligt tilgængelige telefonitjenester fuldt ud. Det er rådighed over abonnentfortegnelser og nummeroplysningstjenester (artikel 5), offentlige betalingstelefoner (artikel 6) og særlige foranstaltninger for handicappede brugere (artikel 7).

Medlemsstaterne skal sikre, at de opregnede tjenester er til rådighed for alle brugere i landet efter anmodning, uanset hvor brugerne geografisk befinder sig. De skal ligeledes finde frem til, hvordan forsyningspligten mest effektivt kan opfyldes, og give alle virksomheder lejlighed til at levere ydelserne. Kun hvis de pågældende tjenester ikke udbydes på markedet, kan virksomhederne pålægges at levere forsyningspligtgydelser på nærmere fastsatte vilkår (artikel 3, 4 og 8).

I erkendelse af, at begrebet forsyningspligt må følge med tiden, kræves det i direktivets artikel 15, at Kommissionen tager forsyningspligtens omfang op til nyvurdering i 2005 (og derefter hvert tredje år).

"Nyvurderingen foretages på grundlag af den samfundsmæssige, økonomiske og teknologiske udvikling, idet der bl.a. tages hensyn til mobilitet og transmissionshastighed under hensyn til den fremherskende teknologi, der anvendes af flertallet af abonnenterne. Nyvurderingen iværksættes i henhold til bilag V."

Ifølge bilag V og betragtning 25 skal der lægges bestemte kriterier til grund ved enhver ændring af direktivets anvendelsesområde, i forkortet form følgende:

- a) et mindretal af forbrugerne vil blive udstødt af samfundet, fordi de ikke har råd til bestemte tjenester, der er til rådighed for og benyttes af størsteparten af befolkningen
- b) at disse tjenester kommer med under forsyningspligtens omfang medfører som helhed en nettofordel for samtlige forbrugere, hvis de ikke udbydes til offentligheden på normale forretningsmæssige betingelser.

Princippet om teknologineutralitet betyder, at eventuelle ændringer ikke kunstigt må fremme nogle teknologier på bekostning af andre. Det er også vigtigt at sikre, *"at sektorspecifikke virksomheder ikke pålægges en uforholdsmæssig stor økonomisk byrde (til skade for markedsudviklingen og innovationen), og at den økonomiske byrde ikke rammer forbrugere med lavere indkomster særlig hårdt"* (betragtning 25). Forsyningspligt er ikke en mekanisme, som giver mulighed for at finansiere generel indførelse af ny teknologi og nye tjenester ved at forøge omkostningerne for alle eksisterende (telefon)brugere. Den er tværtimod et sikkerhedsnet, der giver et mindretal af forbrugerne mulighed for at komme op på samme niveau som det flertal, der allerede har de grundlæggende tjenester.

I forbindelse med nyvurderingen er det ikke nødvendigt at fastsætte, hvad der er rimelig pris på EU-niveau (prisrimelighedsaspektet indgår i definitionen af forsyningspligten, ikke dens anvendelsesområde). Prisrimelighed skal nemlig ses på baggrund af de særlige nationale forhold (artikel 3, stk. 1, og betragtning 10), f.eks. den gennemsnitlige husstandsindkomst, og er derfor forskellig fra medlemsstat til medlemsstat⁴.

I betragtning af det hastigt skiftende kommunikationsmiljø, hvor internet-protokollen (IP) er på vej til at blive en fælles teknologisk transmissionsplatform, er Kommissionen af den opfattelse, at tidspunktet er inde til at indlede en fremadskuende debat om forsyningspligtspolitikken, således at alle interesserede kan komme med indlæg og tage del i revurderingen af hele regelsættet i 2006.

3. ANALYSE AF DE VIGTIGSTE UDVIKLINGSTENDENSER INDEN FOR ELEKTRONISK KOMMUNIKATION OG VURDERING AF DERES FØLGEVIRKNINGER FOR FORSYNINGSPLIGTENS OMFANG

3.1. Baggrund

Konkurrence og teknologisk udvikling har tilsammen givet forbrugerne flere valgmuligheder, lavere priser og innovation, hvilket fremgår af den 10. rapport om elektronisk kommunikation i EU: regulering og markeder⁵.

⁴ Se nærmere om udførelse af målingerne i arbejdsdokumentets bilag.

⁵ KOM(2004) 759 endelig.

97% af husstandene i de 15 EU-medlemsstater før tiltrædelsen (i det følgende "EU 15") har fast telefon eller mobiltelefon. Mindst 95% af EU's samlede befolkning bor inden for et mobiltelefonnets rækkevidde, og i de fleste lande, også i flere af de nye medlemsstater, er mobiltelefoni mere udbredt end fastnettelefoni.

Samtidig er flere konkurrerende bredbåndsteknologier såsom digital abonnentledning (DSL), kabelteknologi og mobil og trådløs teknologi udbygget generelt, så der kan tilbydes højhastighedstilslutning både til levering af digitalt indhold og til kommunikationsformål. Bredbånd har hurtigt vundet indpas hos private, især i EU 15, hvor ca. 85% af befolkningen er dækket af faste bredbåndsnets. I de nye medlemsstater er dækningsgraden noget mere varierende.

Disse tendenser er behandlet mere indgående i arbejdsdokumentet.

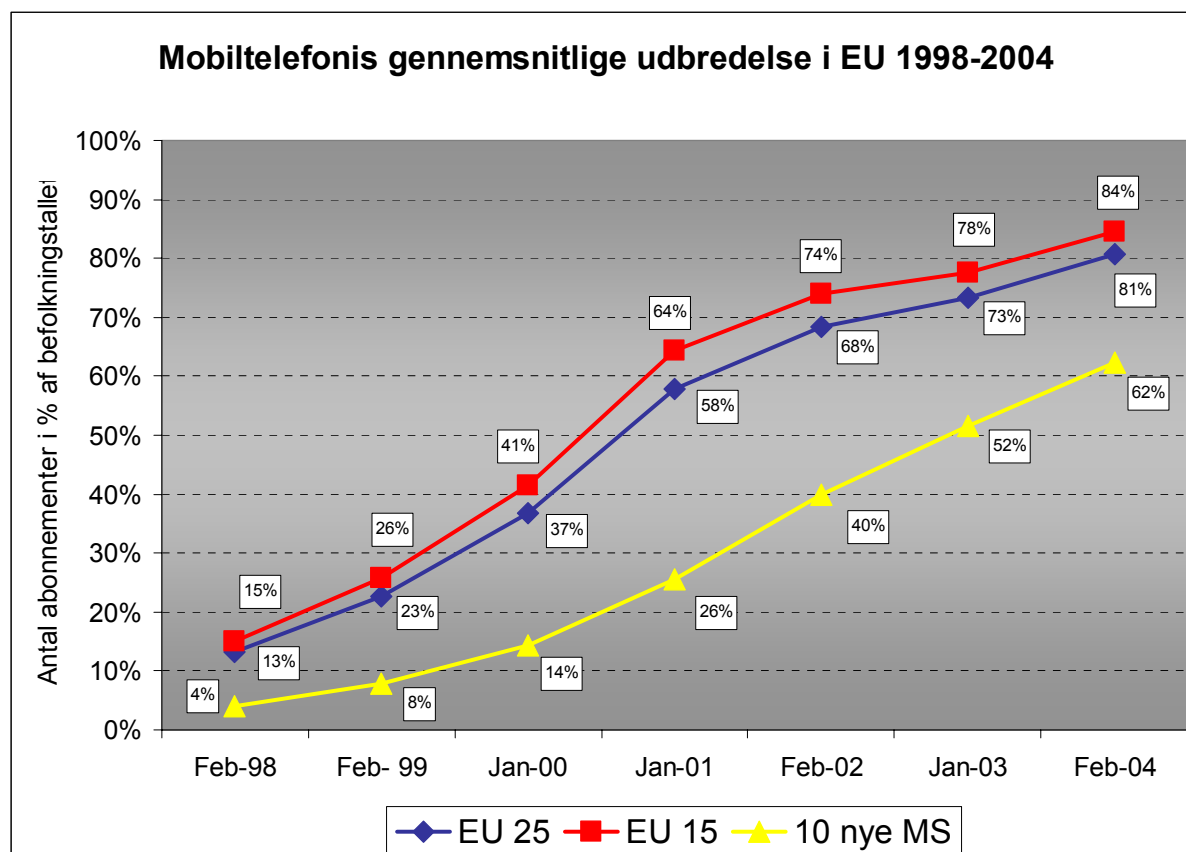
3.2. Mobilkommunikation

3.2.1. Analyse

I almindelighed får den enkelte mobiloperatør i sin nationale licens pålagt mål for dækningsgraden i forhold til areal og/eller befolkningstal, således at mindst 95% af befolkningen er dækket. For andengenerationsnet er dette mål opfyldt i alle medlemsstaterne. Nationalt set er dækningsgraden endnu større, da der er mere end én mobiloperatør.

Mobilkommunikationstjenester er hurtigt blevet et massemarked. Det ses på nedenstående figur, at disse tjenester i begyndelsen af 2004 blev brugt af over 80% af EU's befolkning.

Figur 1

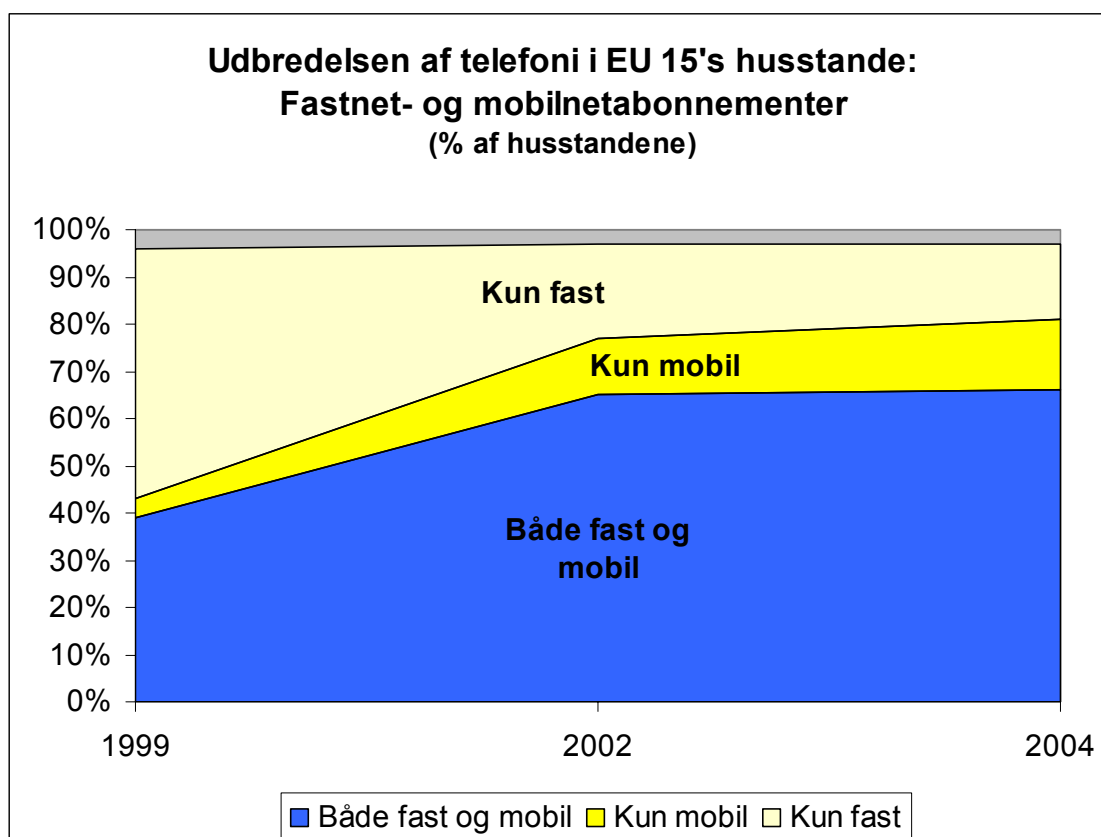

Kilde: European Mobile Communications Reports

Ganske vist er den gennemsnitlige udbredelse i de 10 nye medlemsstater (i det følgende "EU 10") mere end 20 procentpoint lavere end i EU 15, men nogle af de nye medlemsstater⁶ ligger højere end gennemsnittet for EU 25.

Forsyningspligtigheder leveres hovedsagelig over det faste telefonnet, selv om operatørerne som nævnt ovenfor frit kan benytte enhver teknologi, der opfylder kravene. Men de seneste års mest bemærkelsesværdige udvikling inden for telefoni har været det skift fra fast til mobil, der er vist i figur 2. Siden 1999 er fast telefoni udbredelse i EU 15 faldet med 10 procentpoint til 82% i begyndelsen af 2004, kun lidt højere end mobiltelefoni 81%.

Figur 2

Kilde: Telecoms residential surveys, Gallup, 1999, og INRA, 2003, 2004.

Ca. 72% af husstandene i EU 10 har fast telefon. Tallene tyder på, at udskiftningen af fastnettelefoni med mobiltelefoni går endnu hurtigere i størsteparten af disse lande - dog ikke i Polen. Grunden er, at deres faste net generelt er mindre udbygget og har lavere dækningsgrad end i EU 15.

3.2.2. *Vurdering*

Mobilkommunikations succes skyldes især, at den har karakter af et personligt kommunikationsmiddel, der passer ind i forbrugernes livsstil og ønske om større mobilitet.

⁶ Tjekkiet (99%) og Slovenien (92%).

Betingelserne i de nationale mobillicenser, som kræver en bestemt dækning af areal- og/eller befolkningsandel, har gjort mobilkommunikation allestedsnærværende. Over 80% af befolkningen i EU 15 bruger mobilkommunikation, dvs. den har lige så stor udbredelse som husstandenes faste ledninger. I 9 af de 15 "gamle" medlemsstater er der flere husstande med mobilabonnement end med fastnetabonnement. I EU 10 er den samlede udbredelse af mobiltelefoni lavere end gennemsnittet for EU 15, men der er store forskelle. I nogle lande er markedet allerede mættet, mens det i andre stadig er i stærk vækst.

Mobilkommunikation har allerede nået den fase, hvor der udbydes tjenester på massemarkeder til priser, som forbrugerne kan og gerne vil betale. Stordrift og teknologisk udvikling har også fået apparaternes pris længere ned. I mange lande bliver mobilhåndsæt givet væk gratis eller solgt til subsidierede priser i detailledet. Stærkere konkurrence fra nye operatører har bragt forbrugernes omkostninger yderligere ned.

Mobiltelefonis omkostningsfordel ligger i, at de marginale omkostninger ved at tilføje en ny abonnent er lave. Det er, fordi abonnerne deles om radioadgangsnettet, mens en fast abonnentledning kun giver få muligheder for at sprede adgangsomkostningerne, især hvis det er en abonnent uden for et byområde. Da mobilnettene allerede er anlagt, er omkostningerne ved at tilføje en abonnent til mobilnettet ret lave, uanset om det er i eller uden for et byområde.

Mobiloperatørerne har benyttet det lave omkostningsgrundlag til at tilbyde forudbetalte pakker til rimelig pris, og det giver forbrugere med lav indkomst mulighed for en basistilslutning til nettet. Forudbetalte tjenester er ensbetydende med lav startpris for forbrugerne og bedre styr på udgifterne, sammenlignet med abonnementer med efterfølgende betaling, og det gør dem mere tiltrækkende for lavindkomstbrugere. Interessen for disse tjenester viser sig i, at størsteparten af EU's husstande benytter forudbetalte tjenester til at købe mobilabonnementer og taletid.

Derfor er mobilkommunikation, som i begyndelsen var dyr, nu blevet en tjeneste, der kan vise sig at være den billigste metode for basistilslutning til offentligt tilgængelige telefonitjenester for alle forbrugere.

Sammenfattende er det tydeligt påvist, at udbud af mobilkommunikation på konkurrencevilkår har betydet, at forbrugerne allerede i vid udstrækning har adgang til mobilkommunikation til rimelig pris. Betingelserne for, at mobilkommunikation kan blive omfattet af forsyningspligten (som defineret i direktivet), er således ikke til stede.

3.3. Bredbåndsadgang til internettet

3.3.1. Analyse

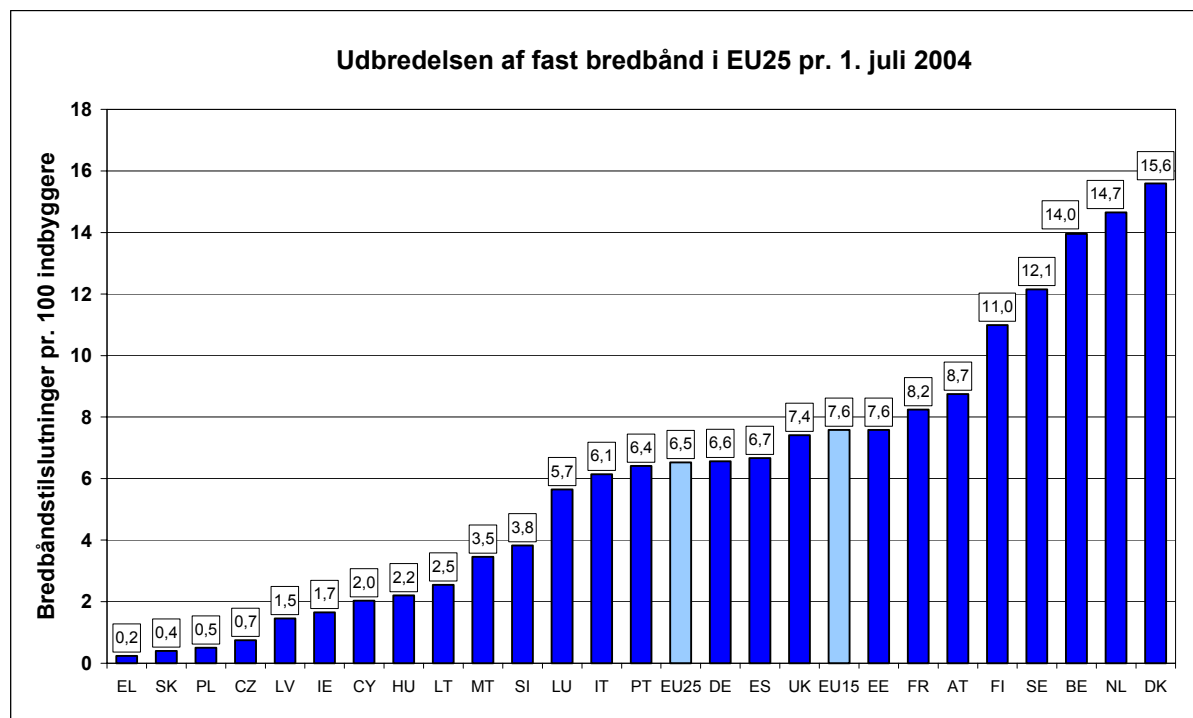
I midten af 2004 havde ca. 85% af befolkningen i EU 15 bredbåndsnet⁷. Den lavere udbredelse af faste telefonlinjer i de nye medlemsstater tyder også på, at en betydeligt mindre andel af deres befolkning har bredbåndsinfrastruktur til rådighed.

Det samlede antal bredbåndstilslutninger er på EU 25-niveau steget med mere end 72% på et år. Der var i juli 2004 29,6 millioner tilslutninger, hvilket svarer til, at 6,5% af EU's

⁷ Om bredbånd og definitionen heraf henvises der til fodnote 10 i arbejdsdokumentet.

befolkning faktisk bruger bredbåndstjenester, se figur 3⁸. Til sammenligning er tallet 7,6% for EU 15. Den eksplosive vækst i udbredelsen af bredbånd bliver især drevet frem af skarp konkurrence og fastnetoperatørernes ønske om at kompensere for faldende indtægter fra taletelefoni.

Figur 3

Kilde: Kommissionens tjenestegrene på grundlag af COCOM-data.

Figuren viser også betydelige variationer i udbredelsen, lige fra mindre end 1% til næsten 16%. Størst udbredelse er der i de lande, hvor konkurrencen mellem DSL og kabelbaseret bredbåndsinfrastruktur er hårdest.

Der er mere detaljerede data i det tilknyttede arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene.

3.3.2. *Vurdering*

Der er almindelig bekymring over, at der skal opstå en "digital kløft" mellem dem, der har adgang til avancerede elektroniske kommunikationstjenester, og dem, der ikke har. Kommissionen har fremhævet, at bredbånd har stor betydning for virkeliggørelse af videnssamfundets potentiale. Medlemsstaterne har til gennemførelse af eEurope-handlingsplanen udformet samlede nationale bredbåndsstrategier⁹. Dette arbejde er nu i gang i alle 25 EU-lande. Efterhånden som bredbånd får større geografisk udbredelse, flyttes opmærksomheden over på fjerntliggende områder og landdistrikter, som er tyndt befolkede,

⁸ Tallet er 2-3 gange højere, når adgangen måles på husstandsniveau, idet der normalt er flere medlemmer af husstanden til at deles om en tilslutning. Se nærmere om udførelse af målingerne i arbejdsdokumentets bilag.

⁹ Se "Højhastighedsforbindelser i Europa: De nationale bredbåndsstrategier", KOM(2004) 369.

og hvor markedskræfterne er svage. Medlemsstaterne har mulighed for at støtte udbredelsen af bredbåndstjenester i trængende regioner ved hjælp af andre ordninger for offentlig finansiering, bl.a. strukturfondene, hvis bestemte kriterier er opfyldt¹⁰.

Sammenfattende viser myndighedsdata og markedsbaserede analyser, at et lille, men hastigt voksende mindretal af forbrugerne i EU i dag benytter bredbåndstjenester. Det faktiske tal for udbredelsen, 6,5% af befolkningen, viser, at for EU som helhed er kriteriet om, at tjenesten benyttes af "størsteparten af forbrugerne", ikke opfyldt. Bredbånd er endnu ikke blevet nødvendigt for normal deltagelse i samfundslivet, så manglende adgang er ensbetydende med social udstødelse. Betingelserne for, at bredbåndstjenester kan blive omfattet af forsyningspligten (som defineret i direktivet), er således ikke til stede på nuværende tidspunkt.

4. OVERVEJELSER PÅ LÆNGERE SIGT

4.1. Omfang

Telekommunikation, medier og informationsteknologi nærmer sig fortsat hinanden teknologisk, mens internet-protokollen (IP) er ved at blive en fælles transmissionsplatform for kommunikation. Tjenester, der tidligere blev fremført i nogle få net, kan nu fremføres over fælles IP-net. Derved udviskes grænsen mellem internettet og den traditionelle telekommunikation, og det forstærkes yderligere af den nye generation af hybridterminaler, hvor kommunikationsfunktioner kombineres med andre funktionaliteter såsom computer, spil og video. Det fører i retning af et personligt tjeneste- og informationsmiljø for den enkelte i stedet for standardiserede massemarkedstjenester.

For forbrugerne betyder dette sammensmeltede globale internetbaserede miljø, at der åbnes mulighed for innovation, nye produkter og mere for pengene og valg mellem stadig flere og mere komplekse terminaler og tjenester. Desuden bevirker konvergens, netværksdannelse og digitalisering tilsammen, at peer-to-peer-kommunikationsmodellen vinder frem, således at der ved anvendelse af nye dataapplikationer oftere stilles krav om højhastighedsnettilslutning.

Væksten i IP-baserede tjenester retter søgelyset mod levering af forsyningspligtydelser, som den foregår i dag. Ifølge den aktuelle model benytter forbrugerne netadgang fra et fast sted til både taletelefoni og grundlæggende internettjenester, som leveres via det offentlige telefonnet (PSTN). Det paradigme hviler på vertikal integration af tjenesteudbuddet, idet den, der stiller hovedinfrastrukturen til rådighed, også leverer telefontjenesterne.

Hvis taletelefoni rykker længere over mod et IP-miljø, bliver det til en internetlignende model, hvor alle med en bredbåndstilslutning kan vælge mellem flere konkurrerende udbydere af taletjenester. I et sådant scenarie vil telefoni som en adgangstjeneste kunne tilbydes hvor som helst, og forsyningspligtydelsens fokus kan skifte over til tilrådsstilling af en bredbåndstilslutning til rimelig pris.

Kommissionen imødeser bemærkninger til bl.a. følgende overvejelser på længere sigt:

¹⁰ Guidelines on criteria and modalities of implementation of structural funds in support of electronic communications, SEC(2003) 895 (foreligger ikke på dansk).

- (a) Når man tager den igangværende og forventede teknologiske udvikling i betragtning, bør forsyningspligttydelser engang i fremtiden adskilles i adgang til infrastrukturen og tilrådighedsstillelse af ydelsen, således at kun adgangen til kommunikationsinfrastrukturen er omfattet? Argumentet skulle være, at tilrådighedsstillelse af tjenester på konkurrencevilkår (f.eks. telefoni via Voice-over-IP) sikrer, at de er til rådighed til rimelig pris.
- (b) Da forbrugerne er mere og mere mobile, når de bruger kommunikationstjenester, bør forsyningspligten fortsat gå på adgang fra et fast sted, eller bør den gælde adgang fra et hvilket som helst sted (herunder mobil adgang)?
- (c) Med vid adgang til mobilkommunikation til rimelig pris er efterspørgslen efter offentlige betalingstelefoner faldende. Er det rimeligt, at offentlige betalingstelefoner fortsat er omfattet af forsyningspligt på samme måde som hidtil?
- (d) I mange lande konkurrerer man om at tilbyde nummeroplysning, så hvor længe er der behov for, at forsyningspligten omfatter abonnentfortegnelser og nummeroplysningstjenester?
- (e) Når man ser på, hvordan kommunikationsmiljøet som nævnt ovenfor er i stadig forandring i retning af større kompleksitet, og konstaterer, hvilke udfordringer der hidtil har ligget i at stille de nuværende forsyningspligttydelser til rådighed, er det sandsynligt, at avancerede tjenester kan give såvel fordele som nye vanskeligheder for handicappede brugere. Bør specifikke foranstaltninger for sådanne brugere inden for forsyningspligt harmoniseres yderligere på EU-plan?

4.2. Finansieringen

Også finansieringen af forsyningspligten er noget som kræver overvejelser på længere sigt. I dag indebærer finansieringen af forsyningspligten, at en kundegruppe krydssubsidieres af en anden kundegruppe. Medlemsstaterne kan finansiere nettoomkostninger i forbindelse med opfyldelse af forsyningspligten enten ved at anvende offentlige midler på fuldt gennemsigtig måde eller ved at oprette en sektorspecifik fond, som alle virksomheder, der har markedsaktiviteter, skal yde bidrag til.

Da operatørerne havde sær- eller eksklusivrettigheder til levering af tjenester, var prisen for disse fordele, at de skulle opfylde visse sociale forpligtelser. Princippet om en sektorspecifik forsyningspligtfond, hvorigennem markedsdeltagerne skal afholde sociale omkostninger, ligger i forlængelse af denne tænkemåde. Det er usikkert, om denne model er hensigtsmæssig på et liberaliseret og generelt konkurrencepræget marked. Normalt afholdes sociale omkostninger ved almindelig beskatning, og ikke af markedsdeltagere.

Derfor må man på længere sigt gøre sig følgende overvejelser over finansieringen:

- (a) Kan man nå målet om social integration i et konkurrencepræget kommunikationsmiljø ved hjælp af en hensigtsmæssig ordning for finansiering af forsyningspligten?
- (b) Er finansiering via beskatning et realistisk alternativ?

5. RESUMÉ

Efter at have gennemgået den teknologiske, markedsmæssige og samfundsmæssige udvikling, som har betydning for brugerne af elektronisk kommunikation, efter at have analyseret mobil- og bredbåndsmarkederne og efter at have anvendt kriterierne for fastlæggelse af forsyningspligtens omfang i forsyningspligtdirektivet, må Kommissionen konkludere, at ingen af disse tjenester i dag opfylder betingelserne for at blive omfattet af forsyningspligt. Derfor må forsyningspligtens omfang forblive uændret. Kommissionen modtager gerne bemærkninger til denne konklusion og vil se nærmere på samtlige oplysninger, som måtte være relevante for denne vurdering.

Kommissionen finder også, at en fremadskuende debat om forsyningspligtspolitikken passende kan indledes med, at der stilles nogle spørgsmål om fremtiden, som man ligeledes opfordres til at kommentere.